

Špekounovy novinky

„Půjdu koupit nějaká velikonoční vajíčka,“ oznámil Pip u snídaně. „Jdeš taky, Bětka? Pak se můžeme mrknout ke Špekounovi.“

„Jasně, jdu s tebou!“ zaradovala se hned Bětka. „Co se vrátil ze školy, viděla jsem ho jenom jednou, a to tam byla ještě ke všemu paní Trottevilleová, takže jsme si nemohli moc popovídat.“

„Stavíme se pro Larryho a Daisy, aby šli s náma,“ napadlo Pipa. „A můžeme si skočit do cukrárny na kakao a koláčky. Mami, chceš něco přinést?“

„Ne, jestli si ovšem nechceš koupit budík,“ odpověděla paní Hiltonová, která si právě mazala chleba.

Pip vyvalil oči.

„Na co budík?“ zeptal se. „Mám přece hodinky.“

Bětka se zachichotala.

„Myslíš, že by pak vstával včas k snídani, mami?“

„Haha, to je legrace,“ zamračil se Pip. „Kromě toho by mě žádný budík stejně neprobudil, když doopravdy spím. Mami – mám za sebou půl roku tvrdý dřiny. A vsadím se, že ani ty bys minulej tejden u zkoušek nedopadla líp než já. Celý tejdný jsem kvůli známám nemohl ani spát.“

„Takže jsi zase prolezl s odřenýma ušima, vid’,“ vložil se do hovoru otec, který na okamžik odložil noviny. „No, to se konečně brzy dozvíme, až přijde poštou tvoje vysvědčení.“

Pip rychle změnil téma – na což byl ostatně odborník. „Tati, co by sis přál k Velikonocům?“ zeptal se. „Chtěl jsem

ti koupit ten tabák, co ho máš rád... A co ty, mami? Nechtěla bys marcipánové vajíčko? Víím, že máš marcipán ráda, a...“

Povedlo se. Oba rodiče se museli usmát.

Matka ho pohladila po ruce a řekla: „Dobře, dobře, přes Velikonoce už nebudeme o tom vysvědčení mluvit. A marcipán opravdu miluji. Teď si dojez chleba, už tě nechám. Bětka, nezapomeň si ustlat a uklidit v pokoji, než půjdete ven. A oběd je přesně v jednu hodinu!“

Jakmile se paní Hiltonová zvedla od stolu, zazvonil telefon. Šla ho do chodby zvednout a vzápětí už volala do kuchyně. „To je Špekoun! Chce s vámi mluvit. Pojď to vzít ty, Bětka, ty už jsi dojedla.“

Bětka běžela k telefonu.

„Haló, Špekoune! Jsi to ty, Špekoune?“

„Ahoj Bětka!“ pozdravil ji příjemný a milý hlas ze sluchátka. „Co kdybychom se dneska dopoledne sešli? Chystám se jít nakupovat velikonoční dárky.“

„Jasně, Špekoune!“ souhlasila nadšeně Bětka. „Právě nás s Pipem napadlo to samý. Pojď se sejít v cukrárně, dáme si koláčky a kakao. Co třeba ve tři čtvrtě na jedenáct?“

„Dobře,“ souhlasil Špekoun. „Přivedete s sebou i Larryho a Daisy, nebo jim mám zavolat?“

„My pro ně cestou skočíme,“ ujistila ho Bětka. „A co je jinak novýho, Špekoune? Děje se něco zajímavýho?“

Slyšela, jak se Špekoun na druhém konci telefonního spojení zasmál.

„Aha! Ty si určitě myslíš, že vytáhnu z klobouku další tajemství? Jenže ani nápad! Vlastně už mám všeho plné zuby. Povím ti to, až se sejdeme. Tak zatím!“

Bětka zavěsila a šla za Pipem. Ten dojídal poslední chleba a byl už v kuchyni sám.

„No teda!“ vyjekla Bětka. „Ještě nikdy v životě jsem neviděla tolik marmelády na tak malým krajíci!“

„Ale sklapni,“ zamračil se Pip. „Jen počkej, až začneš chodit do internátní školy – budeš ráda, že se doma nemusíš dělit o marmeládu s dvaceti dalšíma lidma u stolu. Co říkal Špekoun?“

Bětka mu to pověděla.

„Skvěle!“ komentoval Pip. „No, tak vypluj nahoru, ustel, uklid' pokoj a...“

„Ty si ale usteleš sám!“ prohlásila Bětka a odkráčela. Brala schody po dvou, protože měla radost. To je dobře, že jsou prázdniny! Není tu konečně tak sama – ona jediná, která ještě chodí do obyčejné školy. Je jich teď pohromadě všech pět. Pět Pátračů! A s Brokem, Špekounovým malým skotským teriérem, vlastně šest.

Pip s Bětkou se v půl jedenácté stavili u Larryho a Daisy – a všichni čtyři se společně vypravili do městečka do své oblíbené cukrárny. Špekoun tam ještě nebyl, tak se posadili a objednali si rozinkové koláčky s máslem a horké kakao.

„Hodně mléka, prosím,“ požádal Larry. „A nemusíte to sladit. Osladíme si to sami.“

Špekoun přišel o pět minut později. Stejně jako ostatní přijel k cukrárně na kole a Brok běžel za ním. Vstoupil jako obvykle s úsměvem na tváři a zdvihl Bětku ze židle do vzduchu. Pak ji s heknutím zase posadil.

„Ne, tohle už nebudu moct dlouho dělat, Bětko!“ zafuněl. „Moc jsi vyrostla. No vážně, jsi těžká jak cent!“

„Objednali jsme ti koláčky a kakao, Špekoune,“ řekl Pip. Špekoun se posadil a zhluboka si povzdechl.

„Kakao si dám. Ale koláčky ne,“ oznámil k velkému údivu všech ostatních.

Zírali na něj, jako by nevěřili svým uším.

„Nedáš si koláčky?“ podivila se Daisy. „Ale vždyť jich vždycky spořádáš dvakrát tolik co my.“

„Já vím,“ přisvědčil Špekoun. „Ale teď hubnu,“ vysvětlil pak. „Nevšimla sis mojí elegantní postavy?“

Všichni na něho zkoumavě pohlédli a přeměřili si ho důkladně od hlavy až k patě.

„No, já žádný rozdíl nevidím,“ přiznal nakonec Pip. „A vůbec, Špekoune, proč vlastně hubneš? Myslel jsem, že rád jíš.“

„Ale to jo, to jo,“ připustil Špekoun. „Jenže náš školní trenér mě chce příští semestr zařadit do tenisového družstva – a neláká mě honit se po kurtu sem a tam a vážit přitom přes osmdesát kilo.“

„Nevěděl jsem, že jsi dobrej taky na tenis,“ řekl Larry ohromeně.

„Já taky ne,“ sdělil mu Špekoun skromně. „Prostě jsem si jenom jednou hrál na kurtu s raketou a míčky – a starý Tenisák, to je ten náš trenér, to uviděl a... Dál už se mi ani nechce pokračovat.“

„Nemusíš,“ ujistil ho Larry. „Stejně je to ale divný, že tě tolik lidí má za odborníka skoro na všechno. Já jsem třeba dlouhou dobu dřel, abych se dostal do fotbalovýho nebo kriketovýho družstva, nebo aspoň do plaveckýho, ale nedokázal jsem to. A ty si jenom tak někde hraješ a už přijde trenér nebo někdo jinej a...“

„A řekne: *Trotteville, jsi úplný zázrak. Prokaž nám prosím tu čest a staň se členem našeho prvního tenisového družstva!*“ dokončil Pip. „To ale není fér. Jsi pořád nahoře v žebříčku – zatímco já nikdy nejsem lepší než devátý, a to s tím mám ještě spoustu dřiny, kdežto ty nemusíš ani hnout prstem. Sakra, Špekoune, kdybych tě neměl rád, asi bych tě nesnášel!“

Špekoun se rozesmál a strčil si do pusy koláček. Pak ale zvažněl a zatvářil se zamyšleně.

„Jenže ten tenis nebude žádná legrace,“ řekl. „Rozhodl jsem se proto o těchhle prázdninách zhubnout. Dovedu se trefit do míčku a odpálit ho stejně šikovně jako ten druhý. Umím bez mrknutí oka vybrat zabijácké podání. Ale to běhání po hřišti mě vysiluje. Funím jako starý dědek.“

„No, tak to budeš muset fakt zhubnout,“ souhlasila soucitně Bětka. „My ti pomůžeme. Co chceš dělat kromě toho, že budeš míň jíst?“

„Budu každý den běhat – a nebo spíš v noci, když není takový provoz,“ řekl Špekoun. „Viděli jste přece ty chlápky ve spodkách a nátělníku, jak běhají po městečku, ne? Bývají odhodlaní, zamračení – a většinou jsou i hrozně hubení. Já budu taky tak odhodlaný a zamračený – i když asi nemám moc velkou šanci, že budu někdy i tak hubený.“

Všichni se zasmáli představě, že by Špekoun mohl být *skutečně hubený*.

„Už jsi snědl tři koláčky,“ upozornil ho Pip. „Asi sis toho nevšiml, vid’? Nebo chceš začít hubnout až po Velikonocích?“

Špekoun se zamračil.

„Vážně jsem snědl tři? To je z toho, když člověk skoro nesnídá. Pak dostane dopoledne hrozný hlad. Na, Broku, můžeš si vzít můj čtvrtý koláček.“

Brok po něm nadšeně chňapl, spořádal ho a už čekal na další. „Brok na mém hubnutí docela vydělá,“ poznamenal Špekoun. „Často se sice zapomenu, ale když si vzpomenu, dám mu všechno, co mám na talíři.“

„Tak proto je tak baculatej!“ zasmál se Pip. „Budeš ho muset vzít taky běhat, Špekoune. Má nějak velký břicho.“

„Špekoune, dneska do telefonu jsi mi říkal, že máš něče-

ho plný zuby,“ vzpomněla si Bětka. „Co to je? Poviš nám to?“

„Ale jasně,“ řekl Špekoun, zatímco si nepřítomně osladil kakao hotovou hromadou cukru. „Je to asi takhle... V Peterswoodu se bude po Velikonocích – myslím jako příští týden – konat nějaká vědecká konference. A jeden z účastníků má bydlet u nás – je to tátův kamarád – chodili spolu do školy nebo co.“

„A proč ti to tak vadí?“ podivil se Larry. „Nemusíš ho přece bavit, ne? Bude to nějakej starej pomatenec, kterej stráví celej den na konferenci.“

„Jenže on s sebou přiveze i svojí hroznou dceru!“ řekl Špekoun a zašklebil se odporem. „Vlastně jsem ji nikdy neviděl, ale určitě je příšerná. Máma říkala, že je prý jedináček. Matka jí umřela, když jí byly dva roky, takže ji vychovával jenom otec. A já ji mám teď bavit.“

Nastalo zděšené ticho.

„Sakra!“ ulevil si Pip nakonec. „To je špatná zpráva. Buďto se musíme obejít tyhle prázdniny bez tebe, Špekoune, nebo budeme muset tahat tu holku všude s sebou.“

„Přesně tak,“ přikývl zasmušile Špekoun a vzal si další koláček. Na to že hubne, si vzpomněl, teprve až když už byl skoro celý v něm. „Proč jsi ležel na té míse a vypadal tak čerstvě a chutně?“ zamračil se Špekoun na jeho zbytek. „Teď už tě tam nemůžu vrátit a myslím, že do Broka se nic dalšího nevejde. Tak pojď!“ dodal a s výrazem obětujícího se mučedníka spořádal i zbylý kousek.

„Kdy ta holka přijede?“ zeptala se Bětka. „Mně se to nelíbí, Špekoune. Proč bys ji měl bavit právě ty? Proč ne třeba tvoje máma?“

„Víš přece, kolik má moje máma práce, různé komise, spolky, nadace a tak,“ vysvětlil Špekoun. „Dneska ráno zase

někam jela, takže mi stačila říct jen: *Fredericku, spoléhám, že se postaráš o to, aby se u nás Eunice cítila jako doma – a nezapomeň ji i s jejím otcem vyzvednout v jedenáct padesát na nádraží...*“

„Eunice!“ zopakovala Daisy. „Bože, to je ale divný jméno. Podívej se, kolik je hodin, Špekoune!“ zděsila se pak. „Vždyť to nestihneš – už je jedenáct čtyřicet pět!“

„Sakra!“ vykřikl Špekoun a vyskočil ze židle. „Musím jít. Jenom doufám, že tyhle hodiny jdou jako obvykle napřed. Co kdybyste mě na to nádraží doprovodili, abyste také viděli *naši milou Eunice*? Pojd’te!“

Rychle zaplatili a vyšli z malé cukrárny ven ke svým kolům. Nikdo z pátračů se ani v nejmenším nedivil, že toho má Špekoun plné zuby. Zatracená Eunice – vždyť všechno zkazí!